

COPACUL
DORINTELOR

Mihai Manescu este scenarist, producător și specialist în comunicare. A absolvit UNATC în 2007, la clasa de scenaristică a profesorului și scenaristului Dumitru Carabă, și a obținut doctoratul în cinematografie și media în 2011. Predă scenaristică și susține cursuri de *corporate storytelling*, acestea fiind influențate de principiile *călătoriei eroului*, create de renumitul profesor de mitologie, Joseph Campbell. S-a alăturat echipei HOSPICE Casa Speranței în 2016 și a coordonat campania de strângere de fonduri și renovare a centrului socio-medical de la Adunații Copăceni. În prezent, este manager de comunicare și brand al fundației, coordonând și implementând strategia și campaniile de comunicare ale organizației.

Filmografie: *Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie* (lung metraj, 2021, regia Andrei Huțuleac), *Chororo* (animație, 2016, regia Valentin Urziceanu), *Academia Română: 150 de ani în serviciul națiunii române* (documentar, 2016, regia Ovidiu Georgescu), *Live* (lung metraj, 2015, regia Vlad Păunescu), *Ultimul Zburător* (lung metraj, 2014, regia Ovidiu Georgescu). *Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie*, romanul scris după scenariul filmului cu același titlu, semnat împreună cu Matei Dima și Andrei Huțuleac, este cartea sa de debut.

MIHAI MĂNESCU

COPACUL DORINȚELOR

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

Adaptare după un scenariu de film de
Mihai Mănescu, Matei Dima
și Andrei Huțuleac

Ilustrații de Ingrid Nemțanu

Redactor: Iustina Croitoru
Coperta: Angela Rotaru
Corector: Alina Dincă
Tehnoredactor: Andreea Dobreci

Tipărit la Master Print Super Offset

© HUMANITAS, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mănescu, Mihai

Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie /
Mihai Mănescu; adapt. după un scenariu de film
de Mihai Mănescu, Matei Dima & Andrei Huțuleac;
il. de Ingrid Nemțanu. – București: Humanitas, 2021
978-973-50-7254-4

I. Dima, Matei (adapt.)

II. Huțuleac, Andrei (adapt.)

III. Nemțanu, Ingrid (il.)

821.135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

CAPITOLUL I

16 mai 2019

Șuvițele de păr îmi cădeau la foc automat. Pe gresia murdară a frizeriei vechi din cartier, părul meu lung și șaten devenise victima sigură a aparatului de tuns. Încercam să-mi distrag atenția ca să nu mă privesc în oglindă, așa că mă uitam în jur și analizam fiecare cotlon al frizeriei, doar-doar n-oi vedea părul căzând.

Privirile mele au alunecat peste oglinzile cu colțuri sparte și scaunele de tuns tocite de vreme, semn clar că afacerea nu mergea prea bine, dacă nici măcar o renovare de mântuială nu făcuseră în atâția ani. Apoi s-au plimbat peste afișele de pe pereți cu tot felul de reclame la produse de păr și pe un calendar din 2017 cu un pui de labrador. Probabil că le plăcea cățelul, altfel nu-mi explic de ce în mai 2019 mai păstrau încă foaia cu august 2017.

Am descoperit într-un colț, lângă peretele cu tapet verde, spălăcit, un poster cu o reclamă veche la balsam

Wella, unde o tânără blondă cu ochi verzi zâmbea seducător. M-am uitat la ea și am încercat să mă împac cu gândul că n-o să mai am niciodată păr lung.

O frizeriță cu părul blond și niște unghii lungi, date cu roșu strident, mânuia cu dibăcie aparatul de tuns cu care făcea cărare prin buclele mele. Din când în când, pocnea zgomotos baloane din guma pe care o mesteca cu mare poftă. Între două pocnete fredona de zor muzică populară și nu părea impresionată că rade în cap o fată de 12 ani.

— Și pe fiică-mea am ras-o în cap când a terminat clasa a opta, s-a băgat ea în seamă. Zicea că vrea o schimbare de look pentru balul de absolvire. Tu ce sărbătorești?

— Începutul unei noi sesiuni de citostatice, i-am răspuns eu scurt.

Frizerița s-a blocat și, pentru câteva secunde, n-a știut ce să mai zică. Norocul ei că bunicul e mereu pe fază.

— Mara are o problemă de sănătate și trebuie să urmeze un tratament mai complicat... i-a explicat el.

— Vai, îmi pare rău. Sper că nu e nimic grav, a continuat ea, prelungind situația penibilă.

— Nu... Nu e grav... a spus bunicul aproape șoptit.

— Ei, păi atunci o să-ți crească la loc după tratament, mi-a zis ea veselă. Numa' bine, că acum încep căldurile și te-ai fi încins cu pletele astea. Până la Crăciun o să-ți crească la loc.

— Da, o să-l aștept pe Moșu' cu două codițe cu fundițe, i-am răspuns sec, sperând să încheiem odată conversația.

— O să vină Moșul cu siguranță, că, din ce știu, tu mereu ai fost fetiță cuminte. Trebuie să te-apuci încă de-acum

să-i scrii scrisoarea și să i-o dai lu' bunicu', a turuit frizerița.

— Așa fac. Promit.

Mi-am mutat din nou privirea spre fata blondă din reclama Wella, bucuroasă că în sfârșit frizerița tăcea și-și vedea de treabă. Bunicul era acolo, lângă mine. Se răsese și el în cap din solidaritate. N-a protestat atunci când l-am anunțat că vreau să mă tund zero ca să nu văd cum îmi cade părul de la citostatice. Bunicul arăta foarte bine, chiar îl întinerise schimbarea. Nu se mai vedea că albise, iar ochii albaștri îi ieșeau mai mult în evidență. Cumva, noua înfățișare îl făcea să pară mai blând decât era de obicei, dar poate că mi se părea mie. Oricum, bunicul, la câte trăise și prin câte trecuse, era foarte răbdător cu mine.

Da, aveam cancer, în cazul în care n-a fost destul de clar. Mi s-a descoperit la un control de rutină, când mi s-a înfundat o ureche. Eu nu prea dădusem importanță – ce mare lucru să ți se înfunde o ureche? –, dar bunicul simțise că ceva nu e-n regulă. Îmi zisese că doar la boșorogi e normal să li se înfunde urechea așa, din senin. Nu prea aveam chef de doctori, dar nu-i ca și cum te puteai înțelege cu bunicul. El sufla și-n iaurt.

Așa ajunseseam să merg la spital și așa mi se pusese stigmatul: „Ai cancer!” – o tumoare de toată frumusețea, aflată undeva în partea dreaptă, sub ureche. Când am făcut primul RMN și am văzut pozele, mi s-a părut că tumoarea arată ca o chiftea italienească, din aia cum vezi în desene

animate, așa că o botezasem Luigi. Era un nume foarte potrivit, după părerea mea.

— Lasă puțin capul mai jos, ca să pot lua și partea din spate, mi-a zis frizerița în timp ce îmi tundea de zor pletele.

M-am conformat, ce era să fac? Schimbarea mea de look era aproape terminată. Arătam ciudat pentru că lipsa părului îmi scotea în evidență pistruii. Oribil!

— Hai că semănăm, mi-a zis bunicul mângâindu-și chelia, în timp ce se analiza în oglindă. Parcă-s Picasso!

— Chiar așa, am fost eu de acord, dar aduci puțin și cu Anthony Hopkins... după trei luni de stat la Vaslui.

Bunicul nu se supăra când îi dădeam replici, știa că erau doar ifosele mele de nepoată unică. Dar am simțit nevoia s-o dreg:

— Și oricum, Picasso era bătrân. Și nici Hopkins nu e vreun tinerel. Nu se compară cu tine, bunicule, tu ești verde.

— Poate dacă mă vopsesc, a zis el, părând să-i placă noua „freză“. Dar Picasso a chelit de tânăr. La mine părul rezistă. Am gena mai bună.

— Mai bună ca a lui Picasso?

— Mult mai bună, s-a lăudat bunicul.

— Dar fete celebre fără păr au existat? l-am întrebat eu.

— Ohoho, și-ncă câte!

— Fără niciun fir de păr?

— Bineînțeles, Cleopatra.

— Cleopatra? am întrebat eu mirată. Care Cleopatra?

— Regina Egiptului. Toți egiptenii erau chei și purtau peruci. Așa era moda, mi-a explicat bunicul, în timp ce frizerița trăgea cu urechea, doar-doar mai prindea un moment să se bage în seamă.

— Nu știu ce să zic, parcă n-aș purta perucă.

— Porți numai dacă vrei, mi-a zis bunicul privind-mă fix în oglindă.

— Mie-mi place așa. Chiar dacă o să-mi zică oamenii pe stradă că-s satanistă, i-am spus zâmbind.

— Și mie îmi place. Arăți bine, a decretat el.

— Mai era și cântăreața aia, cum îi zice? Care se mătâia, a intervenit brusc frizerița, găsind momentul perfect să se introducă în conversație.

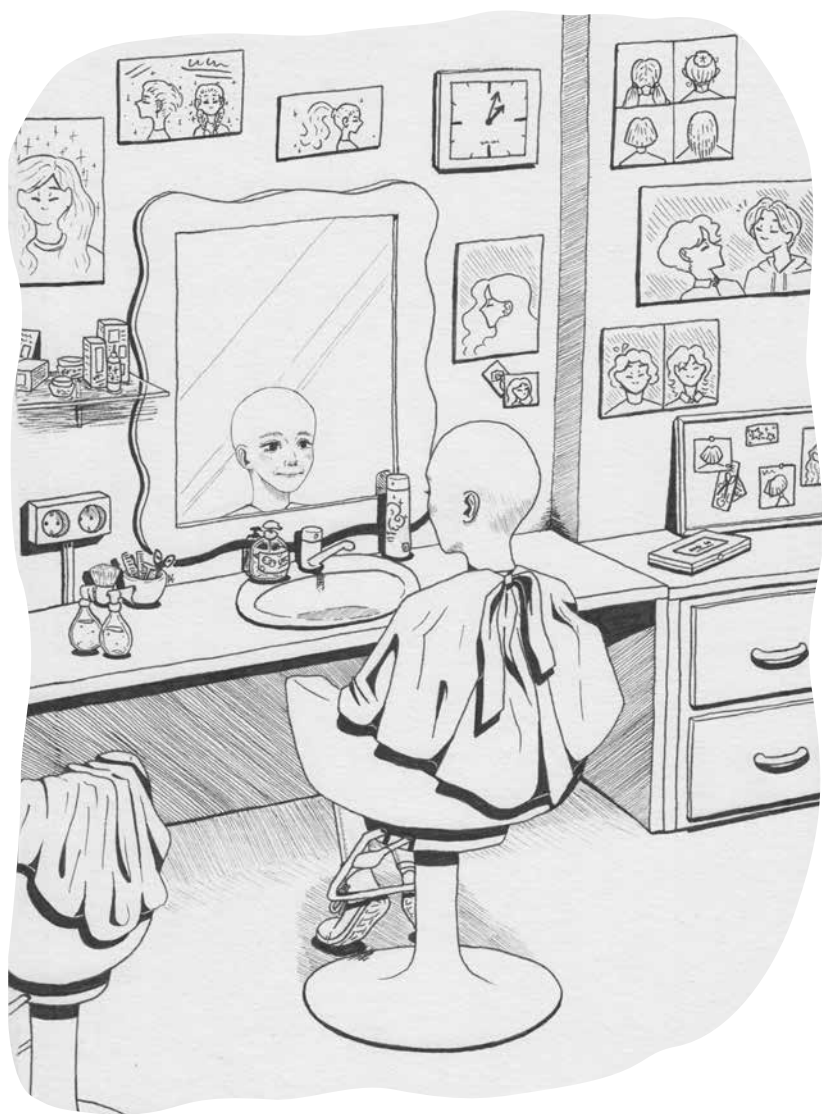
Spre uimirea mea și a bunicului, a început să fredoneze stângaci o melodie care parea cunoscută.

— Nu știu, îmi pare rău, a încercat bunicul să fie politicos.

— Aoleu, ce lapsus am! a insistat frizerița. Era melodia aia cu „nanana, nanananna, nananaa“ și o cânta fata aia de n-avea păr în cap și stătea pe un pod parcă. Gelule? Gelu! a strigat ea către celălalt colț al frizeriei, unde, tolănit pe un fotoliu roșu, stătea manichiuristul Gelu, un puștan ochelarist, slăbănog și mic de statură, care juca foarte concentrat Coin Master pe telefon.

— Sinead O'Connor, a mormăit el fără să ridice privirea din ecran.

— Așa. *Șinei Doconor.*

DESPRE HOSPICE CASA SPERANȚEI

HOSPICE este cea mai mare fundație din țară care oferă gratuit servicii specializate de îngrijiri paliative.

Organizația are două spitale cu servicii integrate, în Brașov și București (ambele construite de la zero cu sprijinul sponsorilor și donatorilor individuali), echipe mobile în patru orașe – București, Brașov, Făgăraș și Zărnești, un centru socio-medical pentru copii la Adunații Copăceni, șase sedii destinate îngrijirii paliative și educației. În total în HOSPICE sunt peste 100 de paturi pentru internare și activități adiacente, destinate îngrijirii persoanelor diagnosticate cu boli incurabile.

HOSPICE a dezvoltat servicii complete de îngrijire paliativă, care sunt oferite gratuit în centre de zi, ambulatorii și unități proprii pentru internare, la domiciliul pacienților și în spitalele partenere.

HOSPICE Casa Speranței dezvoltă îngrijirea paliativă la nivel național și internațional prin informare, prin programe educaționale dedicate profesioniștilor, pacienților și comunității și prin îmbunătățirea legislației în materie.

Din 1992 și până în prezent, HOSPICE Casa Speranței a îngrijit aproximativ 45 000 de pacienți și a fost alături de peste 100 000 de aparținători.

Dacă doriți să susțineți activitatea fundației pentru ca adulții și copiii care se luptă cu o boală necruțătoare să beneficieze de îngrijirea de care au nevoie puteți face o donație pe site-ul www.HOSPICE.ro/doneaza.